Ч. 182. Неділя 25 (12) серпня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні і соймові. — Близький конець турецко-італіяньскої війни. — Ситуация на Балкані. — Поанкаре про свою гостину в Росиї. — Новий цісар японьский.

З Відня доносять: Буджет на 1913 р. вже виготовлений. Позициї поодиноких розділів в порівнаню з первістними позициями зменшено значно а то зменшене оправдує ся теперішним станом фінансовим. В буджеті на 1913 р. не знаходить ся доси позиция на школу або академію гірничу в Кракові.

Про приготовленя до нарад над виборчою реформою до галицкого сойму подає „N. fr. Presse“ слідуючі інформациї одержані зі Львова: Виділ краєвий предложить соймовій комісиї для виборчої реформи весь материял, що відносить ся до статистики населеня і податків, а також ріжні проєкти творення виборчих округів, оперті на вислідах послідного спису населення. Ті проєкти приймають, що загальне число членів сойму має виносити 205, отже о 13 більше, ніж предкладає референт комісиї для виборчої реформи, пос. Старжиньский. В справі забезпеченя національних меншостий в куриї сільских громад Краєвий Виділ в своїм елябораті бере на увагу альтернативно заведене пропорціонального виборчого права, як також утворене одно-, дво- і три- мандатових виборчих округів. Між вірилістами знаходить ся в тім проєкті Краєвого Виділу також уже ректор будучого українського університету. Пропозициї Краєвого Виділу, які також в инших точках поважно ріжнять ся від проєкту пос. Старжиньского, Русини все таки вважають зовсім невдоволяючими. Інформациї тутешних орґанів преси, що Намістник др. Бобржиньский має предложити комісиї для виборчої реформи новий проєкт виборчої ординациї, знаходять тут мало віри. Намістник, кажуть, вже в січни с. р. на бажане Поляків і Русинів виступив з посередничим проєктом, який опісля оповіщено. Однак інтервенция Намістника остала тоді безуспішна. Коли би тепер прийшло до нових переговорів, то в основу їх буде взятий той посередничий проєкт. Щоби Намістник предложив комісиї для виборчої реформи новий проєкт виборчої ординациї, се мало правдоподібне. Зрештою Українці жадають, щоби центральне правительство предложило соймови проєкт, який в однаковій мірі увзглядняв би бажаня обох сторін.

Може остаточно прийде до закінченя турецко-італіяньскої війни. „Echo de Paris“ довідує ся, що заключене мира між Туреччиною а Італією стане до кінця жовтня с. р. довершеним фактом. Мирові переговори ведуть ся в Льозані в Швайцариї. Турецкий сенатор Азарїян одержав окрему місию веденя переговорів з італіяньским відпоручником. На час переговорів між Італією а Туреччиною застановлено воєнні кроки. „Wiener Allg. Ztg.“ на основі інформаций з дипльоматичних кругів подає условя евентуального заключеня мира. Они такі: Італія не буде обстоювати при тім, щоби Туреччина в формальній дорозї згодила ся на анексию Лібії Італією. До поясненя треба пригадати, що Туреччина ще доси не признала протекторату Франциї над Тунїсом. В дійсности Тунїс належить до Франциї, а Єгипет до Анґлії. Так само було би з Лібією. Туреччина обовязує ся відкликати свою реґулярну армію з Лібії. Італія має вступити ся за окремою умовою з окупованих островів еґейского моря. Туреччина має відкликати розпоряджене, котрим заряджено прогнане Італіянців з Туреччини та знести 100 прц. акцизовий додаток на італіяньскі товари імпортовані до Туреччини. „Berl. Tageblatt“ довідує ся, що переговори між Італією а Туреччиною ведуть ся строго довірочно. Часописні інформациї про їх перехід є радше комбінациями, як вістками, опертими на фактах.

Аґентия Стефаніґо доносить з Риму Наспіла тут з Константинополя слідуюча депеша: З добре нїби то поінформованого жерела заявляють, що вість, мов би то Тавфік-паша одержав поручене розпочати мирові переговори, єсть неправдива. Зато правдою єсть, що сена-

Як ми знов вибрали Мек Кінлїя.

(Сьміховинка з виборів американьского президента.)

Написав Д. В. Варрен.

1.

Від пів року перебував я в північно американьскій союзній державі Мен (Maine). Край сей то найдальше на північний схід висунена удільна держава Сполучених Держав і граничить з Канадою. Она має дуже студене підсоне а я заїхав був сюди для поратованя свого здоровля.

Я набрав ся був в Африцї пропасниці малярії і то в дуже значній мірі. А звістно, що нема докучливійшої хороби як пропасниця малярия, котра проявляє ся найчастійше в мочароватих надморских сторонах. Чоловік в тій хоробі умирає поволи, цілими роками, бо заразники тої хороби, котрі розмножують ся в комарях, діставшись до людского тіла через укушене комаря, викликують хоробу крови, котра нищить поволи селезінку і печінку в чоловіці і так чоловік гине поволи. Малярия то італіяньске слово mal-aria і значить „зле повітре“, отже пошесть. Чоловіка з дня на день мучить то сильна горячка, то знов аж нїби мороз переходить по тїлї і чоловік аж дрожить від студени, на грудех стає тяжко і серце ослабає. Я вже був приготовлений на то, що треба буде умирати, аж один лікар, мій приятель, порадив менї ще послїдне средство уратованя житя — виїхати до Мену, де студене і остре підсоне. Я так і зробив а приїхавши до Портленд вибрав ся зараз в глубину краю та небавком заспівав моїй малярії „Вічная память“.

Які то з нас, по правді сказавши, дураки в цілім нашім поступованю! Як ті осли держимось все лиш одної і тої самої стежки. Хто з нас їде до Америки, то все лиш до Ню-Йорку, до Чікаґо або до Сан Франціско, що найбільше ще до Вашінґтона або до Нового Орлеана. А то якраз північні держави найінтелїґентнїйші, особливо для мисливого, а з мене пристрастний мисливий.

Тота удільна держава Мен має якесь дивне підсоне; там аж в червни кінчать ся нічні приморозки а в серпни начинають ся на ново. Весни тут зовсім нема; по зимі настає зараз в червни така спека, що годі видержати, а за кілька місяців вже й зима, якої собі трудно у нас представити. Але то край здоровий і має також урожайні долини як примiром над рікою Арустук, притокою Ст. Джона, де така буйна ростинність, що майже нагадує теплі краї і де земля така урожайна, якої може нема в цілій північній Америцї. Годівля худоби єсть тут значна а величезні ліси дають чудового материялу будівельного, який і творить головний артикул вивозовий. Дві третини цілої териториї вкривають ще ліси і то по найбільшій части пишні листисті ліси. А в тих великих лїсах, що тягнуть ся богато квадратових миль, знаходить ся дичина, якої лиш може собі мисливий забажати: медведі, карібу (рени), вовки, дикі коти, бобри, олені особенної величини і ваги а множество рік дає тілько риби, що аж годі собі то уявити.

Коли я довший час поволочив ся по краю, напади пропасниці ставали рідші і я міг вже мати надію, що подужаю. Колиж би я хотів був зовсім подужати, то менї треба було побути в сїм краю бодай ще один рік. Мої відносини позваляли менї жити, де схочу; я не був женатий і у всіх напрямах зовсім независимий. Отже я пішов на долину над Арустуком, недалеко від Атленд, міста, що може мати яких три тисячі жителів і там купив собі реальність. Як небавком показало ся я зробив неконче щасливий вибір. Вже при довершуваню купна попав ся я в конфлїкт з мировим судиею ґрафства, що звав ся Дюран. Той чоловік, що говорив вправді по англійски і своє імя по англійски виговорював, був потомком перших жителїв, котрі в сих сторонах були, як звістно Французами і мав до мене якусь особливу відразу, бо я походив з Німеччини. Він робив собі якісь претенсиї до тої фарми, котру я був купив і з того прийшло до процесу. Процес той не відбув ся в Атленд, бо Дюран був тут сам повітовим судиею і справа

тор Азаріян, супровожаючий наслідника престола в єго подорожи по Европі, одержав тайну місию. Внаслідок того Італія і Туреччина здержала воєнні операциї. Аґентия Стефані'го ствeрджує, що в Італії не знають нічого о тайній місиї Азаріяна, а вість о здержаню воєнних кроків зі сторони Італії, есть безосновна.

З Парижа доносять: „Figaro" одержав вість, після котрої Італия не думає упирати ся при жаданю, щоби Туреччина правно признала анексию Лібії. Що до справи відшкодованя, то Італія в засаді не противить ся виплаті відшкодованя, але тепер мусять бути увзгляднені ті великі кошти воєнні, на які Італія була виставлена. Справу Еґейских островів трудно буде залагодити, однак на всякий случай диспозициї мирові суть користні.

На Балкані заєдно варить ся як в горшку, а в теперішну пору роблять найбільше заколоту Альбанці і Чорногорці. Здає ся, як би на то заносило ся, щоби з Альбанії зробити независиму державу і хто знає чи до того не стремить також акция ґр. Берхтольда, коли аж тепер зачинають щораз більше в самій Альбанії відзивати ся голоси за независимостию Альбанії. Може бути, що сей рух серед Альбанців не на руку Чорногорі і она щораз явнійше лагодить ся до війни. З Константинополя доносять, що вісти, які дійшли до міністерства справ заграничних суть такі, що король чорногорский наказав мобілізацию. З Відня доносять рівночасно, що розходить ся лиш о змобілізованє другої дивізиї піхоти. Король однак — здаєсь в наслідок інтервенциї держав — відкликав войска з над границі а в Цетинії заявлено, що жде ся на вислід чорногорских кроків у держав.

Трохи неймовірною видає ся слідуюча вість, яка наспіла з Константинополя: Доносять тут з Плевля (в Боснї), що Австро-Угорщина на чорногорскій граници концентрує сильні відділи войска ніби то в цілях маневрових.

Француский президент міністрів Поанкаре приїхав в середу до Дункерки і відбув там на корабли довшу конференцию з анґлійским міністром Стідом. По конференциї поїхав Поанкаре до міста, де в ратуши в честь міністрів уладжено принятє. В часі принятя виголосив премієр бесіду про свою гостину в Росиї. Француского президента міністрів зрушили до живої душі овацийні принятя, які зладила єму союзна і дружна росийска держава. Як відпоручник Франциї передав він Росиї слова симпатиї. Поанкаре говорив: Чувства нашої симпатиї до наших союзників найшли в Росиї вірний відгомін. Дружба обох держав полишила ся незмінена. Она скріплена новим житєм. Франция і Росия однаково інтересовані тревалостию союза будуть вести спільно кожду дипльоматичну акцию, щоби удержати мир та обезпечити головне своє становище на будуче. Політикою холоднокровности і достоїньства виборола собі францускa республика поважне місце в сьвіті. Мусимо піддержати живі сили краю та їх збільшити, а се зробить тревала підмога наших союзників. Не лиш армія і фльота, але з'динене національне почутє витворить славу і безсмертність народа. По принятю заявив Поанкаре журналістам, що подробиці послідного росийско-француского порозуміня будуть, як се було умовлено в Петербурзі, оголошені урядово.

З Токіо доносять: Вчера зібрав ся японьский парлямент на надзвичайну сесию. На засіданє прийшов і новий цісар. Президент кабінету відчитав рескрипт цісаря, в котрім цісар каже: „Вступаю на трон моїх цісарских предків і буду ступати дорогою вказаною мені моїм батьком, послушний традициям монархів". — Парлямент призначив 1,500.000 єнів на кошти похорону. Загальний кошт винесе 2 міліони єнів. Прочі видатки покриє цісар.

Новинки.

Львів, 24 серпня 1912.

— **Іменованє.** Є. В. Цісар іменував професора в 3 ґімн. в Кракові Фр. Кс. Куся, директором ґімназиї в Перемишли на Засаню. — II. Міністер справедливости іменував ад'юнкта карного заведеня Вінк. Ґраце приділеного до служби при вязници суду кр. в Чернівцях контрольором вязниці суду окружного в Марбурґу.

— **Управа укр. ґімназиї в Копичинцях** подає сим до відома, що на основі ухвали Виділу філ. педаґ. Тов. і ґімн. комітету отвирає ся з початком нового шк. року 1912/13 пяту клясу. Вписи до ґімназиї відбудуть ся дня 2 і 3 вересня. Вписова такса для нових учеників 7 К 50 с., для давних 3 К 20. — Вступні іспити до I кл. слідують в понеділок 2 вересня; початок о 9 год. рано — до висших кляс від 5—15 вересня 1912. — Принимають ся рівнож зголошеня: а) до дівочої бурси для учениць, що вписують ся до ґімназиї; б) до дешевої кухнї. Близші інформациї в тих справах подасть управа ґімназиї.

— **Затроєнє грибами.** В місцевости Ваґґеброд коло Піщан на Угорщинї затроїло ся сими днями їдовитими грибами аж 15 родин. Доси померло вже 5 осіб.

— **Загадочна смерть.** На мураві коло ул. Снопківскій знайдено оногди перед полуднем цегольняного робітника Мих. Локсина, літ 38

мусіла рішати ся аж в Гальтоні, де Дюран процес програв.

Мені було то з ріжних причин не на руку. Бо то, бачите, і в Америці не добре задирати ся з найвисшим урядником політичним в повіті. А відтак мав ще Дюран своячку, котрою я знов дуже интересував ся. Але бо Марійка була дійстно найінтереснійшою дівчиною, яку я доси був коли пізнав. Без сумніву завдячувала она свою велику красу і свою незвичайну повабність свому походженю. Єї живість і єї елеґантна фіґура були спадщиною француской крови, єї білява краса була вже анґлійского походженя, коротко сказавши, панна Мария Дюран сполучала в собі відзначаючі прикмети Французки і Анґлійки в одній особі. Їздила верхом на кони як який ковбой, стріляла як той герой з Куперового оповіданя „Скірянна Панчоха" і сполучала в собі так само заведійску як і справді жіночу натуру, коротко сказавши була то люба людина, із за котрої я ще й не розглянув ся добре, як стратив серце. Старий Дюран був неженатий і як мені здавало ся, носив ся з гадкою оженити ся зі своєю своячкою.

Зима була досить нудна на моїй фармі коло Атленд а моїм одиноким занятєм було, що я потайком переписував ся з Марійкою, хоч она держала ся дуже здалека. Лиш дуже рідко відписувала на мої листи, але я все-таки зміркував, що она не байдужна для мене.

З початком липня стрітило мене таке нещастє, що я впав і зломив ногу. Я казав завести ся до Портленд, бо тут були лікарі та й в шпитали міг я знайти відповідний ратунок. Дуже мені то було мило, що Марійка в моїм нещастю проявляла велике сочувство для мене та й відколи я лежав в шпитали, писала частійше до мене. Я вже був подужав і міг потрохи ходити, але мабуть треба ще було богато часу, заким би я міг так ступати на ногу як давнійше. О їзді на кони і о полюваню не було покищо й бесіди.

Так стояв я одного красного ранка коло пристані і придивляв ся, як тут виносять набір з кораблів і зносять на них. Аж ось хтось вхопив мене за руку.

— Слава Богу, що я тебе, Білю, тут стрітив! Гину з голоду і ослабленя. Позич мені доляра!

Чоловік, що так промовив до мене, міг мати яких сорок і пять літ; єго не заросле лице було бліде і видко було по нім, що той чоловік вже довго бідує, та й одіж на нім була вже дуже витерта і дрантива. Я єго зовсім не знав.

— Я не той, котрого ви маєте на думці — сказав я до него — але коли ви в біді, то я охотно вигоджу вам доляром. — Я дав єму доляря, а коли він подивив ся на мене мов би хотів мене розпізнати, погляд єго так мене тронув, що я додав: Задержіть собі доляра і ходіть зі мною. Знаю тут недалеко добрий льокаль, де знайдемо, чого нам потреба.

— Ви мабуть з Німеччини, я пізнаю то по вашім виговорі — відозвав ся незнакомий по німецки.

— Коли так, то ми крaяни — відповів я, то тим більше маю обовязок подбати про вас.

Я завів краяна до реставрациї при улици Портовій і небавком опісля прихопив ся він з захланностию виголоднілого до страв які єму подано.

При т.м став мені розповідати про свою долю. Він називав ся Ґаррет і був артистом. Нещастє єго постигло, що впав і від тої пори не міг вже виступати яко партеровий акробат. Якийсь час жив з того, що пустив ся на звичайного фаринника і показував всілякі чародійні штуки, але наконець і то вже єму не вело ся. Коли був по тамтім боці на анґлійскій території в Новім Бравншвайґу вкрали єму всі єго прилади і все, що мав. Лиш з великим трудом і о жебранім хлібі перебув зиму, а тепер прийшов до Портленда. В перший хвили взяв мене за свого давного товариша цирковоґо, до котрого я був трохи подібний і длятого попросив мене о запомогу.

Була то стара істория про нещасливого артиста, котрий вже не може живити ся своїм занятєм і вже не знає, що має робити. Навіть сам не знав, куди єму тепер іти. Я радив єму, щоби позіставав якийсь час в Портленді аж прийде до сил і обіцював ся дати єму гроші. Він зразу не годив ся на то, бо казав, що не зможе мені ніколи віддати, а єму аж страшно жити з милостині. Щоби єго навести на инші гадки, приймив я єго остаточно за свого секретаря, хоч я не мав що писати, хиба лиш листи до Марійки. Але ті писав я очевидно сам.

Одного дня рано прийшов Ґаррет до мене, щоби мені предложити якусь величаву гадку. Просив мене дуже, щоби я згодив ся на єго предложенє, бо він би тоді міг сплатити свій довг у мене. Єму то дуже прикро, що він не може ніяким иншим способом сплатити мені то, що я виложив для него а хоч мусить признати, що з мене так добрий і любий чоловік, якого єму ще доси не прийшло ся стрітити, то все-таки єго становище у мене есть прикре, бо по правді я плачу єму нізащо, а то значить то само, що давати дідови милостиню.

Отже коли він мені предложив свою гадку, то я засьміяв ся, а коли він зажадав від мене, щоби я й до того приступив, то я зразу не хотів о тім нічого й чути. Але остаточно я собі розважив, що найблизші тижні призначені мені ще на спочинок, а колиб я знайшов собі якесь занятє, що могло би бути розривкою, то поправді я би з того був таки в повні вдоволений. До того ще ціла справа робила мені забавку отже я згодив ся на предложенє Ґаррета і на знак, що буду з ним сільно ділати, подав єму руку.

Ще того самого дня пішли ми до торговельника деревом Муллена, проводиря републиканьскої партиї в державі Мен і поставили єму наше предложенє. Муллен зареготав ся і казав що з нас обох якісь дідочі гультаї і він кріпко переконаний що виборчий комітет згодить ся дуже радо на наше предложенє.

(Дальше буде).

неживого. Чоловік той, як стверджено, був рано в реставрациї при тій улици, напив ся там горівки, попоів студенцю а відтак вийшов і положив ся на мураві недалеко від тої реставрациї. Коло полудня добачено, що він не жиє і дано знати на полицию. По стверджено наглої смерти комісиєю санітарно-полицийною тіло відставлено до інститута судової медицини. Чи нещасливий помер в наслідок отроєня шкідливим студенцем, чи може від удару сонця — се викажуть дальші доходженя.

— **Продаж недвижимостий державних.** „Wien. Ztg.“ оголошує закон з дня 30. липня в справі продажи недвижимостий державних, силою, котрого міністер скарбу єсть уповажнений продати або заміняти на инші слідуючі недвижимости державні: Касарню сьв. Анни і монастирску в Ярославі; дім на войскові материяли, званий по польски cekhaus коло костела ОО. Домініканів і арсенал при ул. Підвале у Львові; головну варту войскову т. зв. одвах разом з припираючою до неї частию площі сьв. Духа у Львові і реальність у Львові, виказ гіпотечний ч. 96.

— **Відзначенє вахмайстра жандармериї.** В Залучу над Черемошем відбула ся оногди декорация вахмайстра жандармериї і команданта станиці, Пушкаря, срібним хрестом заслуги з короною. Сю почесну відзнаку одержав Пушкар за вирятоване 5 людий від неминучої смерти в розбурханих филях Черемоша. Було се підчас повені в минулім році. Пушкар, побачивши, що на кришу хати схоронило ся 5 осіб, та що они не довго там вдержать ся, бо хата почала вже валити ся під напором розбурханих филь, збив на борзї при помочи ще двох людий сплав з дошок, доплив на нім з наражене власного житя до загроженої хати і виратував 5 осіб дійстно в послідній хвили, бо небавком під напором филь хата розвалила ся. Відзначенє відважного жандарма попередило торжественне Богослуженє в місцевій церкві.

— **З „Народної Гостинниці“.** За кілька днів передає управа „Народної Гостинниці“ свій новозреставрований льокаль до прилюдного ужитку. Дирекция Народ. Гостинниці докупивши торік сусїдну каменицю того самого стилю, що давнійший будинок при ул. Костюшка, розширила своє підприємство і поставила єго на такій висоті, що оно дорівнує найпершим того рода підприємствам в Европі. Цілий перший поверх заняла дуже красно уладжена каварня. Она складає ся з 4 комнат, з котрих найбільша єсть на 80 метрів довга і аж сьвітить ся від прекрасного уладженя. За кілька днів буде міг кождий еї оглянути і наочно о тім переконати ся. При каварни, як і доси буде кухня в заряді рускім; каварню і на дальше віднаймає п. Вольман. Готель розширено о 16 нових комнат, з поміж яких одну призначено для переїзжих студентів і т. ин., де за одну корону найдуть они нічлїг. Управа подбала, щоби зробити подорожним побут в „Гостинници“ як найвигіднійшим. Годить ся додати, що при каварни буде „Бесїда“, заосмотрена обильно в краєві і заграничні часописи.

— **Вписи учеників до мужеської, а учениць до жіночої 4-кл. школи ім. М. Шашкевича** у Львові, при ул. Скарбківскій ч. 26, на шкільний рік 1912/13 відбувати ся будуть в днях 29., 30. і 31. серпия 1912, кождого дня рано від 9 до 12, а по полудни від 3 до 5 години. Ученики і учениці, записуючі ся до I. кляси, мають при вписї предложити метрику уродженя і хрещеня на доказ, що мають приписаний шкільний вік і як називають ся, ученики же і учениці, які вже учащали до тої школи, викажуть ся шкільним сьвідоцтвом з минулого шкільного року, а ученики і учениці, що приходять з инших шкіл, предложать, крім шкільного сьвідоцтва, також метрику уродженя і хрещеня. Шкільне сьвідоцтво, на другій стороні в рубриці „Увага“, має бути докладно виповнене.

— **Клопоти Чорта.** Чорт, котрий, як сказано в донесеню полицийнім, краяв живцем рибу, наробив собі клопоту, бо зате буде мусів тепер тяжко відповідати, посидить бодай добу, дві в арештї, скоре не буде міг заплатити кари за мученє зьвірят. Такого самого клопоту наробили собі товариші Чорта, по фаху торговельники риб Лейба Дінер і Рубін Пеш. Всї они зіскробували луску з живих риб або краяли їх живцем.

Телеґрами.

Відень 24 серпня. Нинї рано помер тут директор придворного театру бар. др. Берґер.

Петербург 24 серпня. Основатель „Нового Времени“ Суворін помер вчера в ночи.

Петербург 24 серпня. В кругах політичних зачувати, що нова Дума буде скликана на день 15 падолиста.

Москва 24 серпня. Полїция арештувала 5 людий, належачих до ватаги, котра в московскій ґубернії доконала 36 розбишацких нападів, підчас котрих згинуло 18 людий а 4 було зранених.

Одеса 24 серпня. Вчера вискочив тут із шин ваґон трамваєвий: 18 осіб єсть тяжко ранених.

Константинополь 24 серпня. Після турецких інформаций Чорногора сконцентрувала на граници 34.000 людий.

Константинополь 24 серпня. Валї з Ерзерум телеґрафує, що Росия сконцентрувала 60.000 войска в Сарікамеш.

Константинополь 24 серпня. Вчера вечером вибух огонь на Тофане, саме коло австро-угорської амбасади. Огонь, котрий тревав до 11 год. в ночи, знищив 20 деревляних домів.

Константинополь 24 серпня. Правительство сконцентрувало в долинї Кочани войска, щоби недопустити до евентуального повороту Альбанців до Скопля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 23-го серпня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10 30	до	10·50
Жито	8·60	„	8·80
Овес	10·40	„	10·60
Ячмінь пашний	—·—	„	—·—
Ячмінь броварний	8·50	„	9·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	12·—	„	14·—
Вика	—·—	„	—·—
Бобик	8·50	„	9·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	60 —	„	75 —
Конюшина біла	90·—	„	110·—
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	—·—	„	—·—

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені **грубим** друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

в головного двірця:

До Кракова: **12**·35, 3·40, **8**·22, 8·35, **2**·05 §), **2**·45 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7**·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2**·16, **2**·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2**·50, 6·10, **9**·15, 9·37, **2**·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58▪), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ▪) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00. 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2**·29 *), **2**·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2**·22, 5·45, 7·25, **8**·50, 10·05, 1·10*), **1**·30, **2**·00§), 5·40, 7·25†), **8**·25, 9·50.
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1**·50§), **2**·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12**·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1**·55, 5·52, **6**·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочись: 7·01, 11·11, **1**·36*), **2**·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Надопада) у Львові. Телефона ч. 527.